

UNIUNEA BISERICILOR CREȘTINE BAPTISTE DIN ROMÂNIA

SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE 2024

TEMA: RUGĂCIUNE PENTRU CREȘTEREA ȘI MATURIZAREA BISERICII

**Ei stăruiau ... și Domnul adăuga
Faptele Apostolilor 2:41-47**

Tema celui de al XXXVIII-lea Congres al Cultului Creștin Baptist din România care a avut loc la Oradea în 26 – 27 mai – „*Propovăduiți Evanghelia la orice făptură*” (Marcu 16:15) – a fost aleasă și justificată de situația actuală a creștinismului evanghelic, în general, și a celui baptist, în special. Este cunoscut faptul că în spațiul euro-atlantic creștinismul evanghelic se confruntă cu provocări multiple care afectează nu doar dinamica internă a bisericilor, ci și eficiența lor în răspândirea Evangheliei. Cauzele acestui declin sunt multiple, iar modul în care acestea se îmbină poate fi diferit de la o zonă la alta, sau de la o biserică la alta. Chiar dacă nu putem identifica **toate** cauzele, se poate totuși constata că anumite cauze social-politice, economice, demografice, culturale și spirituale au legătură cu situația actuală a bisericilor baptiste.

- A) Cauzele social-politice care au afectat dinamica bisericilor baptiste din România în ultimii 80 de ani sunt circumscrise din punct de vedere istoric în două perioade, respectiv 1945-1989 și 1990- până în prezent. În perioada 1945-1989 bisericile baptiste au fost ținta programului comunist de a elimina religia din societate prin mijloacele de îndoctrinare marxist-ateistă în școli, la locul de muncă și prin mijloacele media. Îndoctrinarea a fost însoțită de măsuri represive: discriminări, amenințări, bătăi, închisoare și, nu în puține cazuri, martiraj. De asemenea, regimul comunist a folosit mijloacele administrativ-politice pentru a elimina din slujire pastorii și slujitorii laici care nu au putut fi controlați sau manipulați cu ajutorul ideologiei și represiunii. Așa s-a ajuns ca în anii 1970-1980 în Cultul Creștin Baptist din România să rămână doar, aproximativ, 140 de pastori recunoscuți de regimul comunist. Prigoana comunistă a avut două consecințe diametral opuse asupra bisericilor baptiste. Prima, un număr semnificativ de pastori și credincioși au devenit obedienți sau colaboratori ai securității comuniste. Datorită acestui fapt, pe lângă suferințele îndurate de cei care au fost dați pe mâna autorităților de „frații lor”, bisericile au fost afectate de instalarea neîncrederii și suspiciunii între credincioși. A doua consecință, în focul prigoanelor au fost pastori și credincioși care s-au validat ca oameni ai lui Dumnezeu integri, oameni care au apărut credința baptistă cu prețul suferinței, a închisorii sau chiar al martirajului. Din rândurile acestora s-au dezvoltat în anii 70-80 în bisericile baptiste o serie de proiecte și inițiative evangelist-misionare care au culminat cu trezirea spirituală din vremea fratelui Liviu Olah.

Falimentul ideologiei și a regimului comunist a deschis după anul 1990 ușa pentru o serie de proiecte misionar-evangelistice, educaționale și umanitare: evanghelizări pe stadioane, săli de sport, plantări de noi biserici, consacrarea multor slujitori, școli de la grădiniță la universitate, orfeline, centre medicale și sociale, case pentru persoanele vulnerabile, etc. Acest val de înviore spirituală a fost atacat, inițial aproape

imperceptibil, dar mai apoi vizibil agresiv, de cultura postmodernă și de ideologia progresistă care neagă existența unui singur Dumnezeu adevărat, a adevărului absolut, a valorilor morale absolute și a ordinii naturale a creației. Spre deosebire de ideologia comunistă, ideologia progresistă nu încearcă să elimine religia, ci invadează societatea cu tot felul de orientări și practici religioase care promovează omul cu preferințele lui spirituale, sociale, morale, inclusiv cu orientările sexuale perverse și cu ideologia de gen. Pentru ideologia progresistă, omul este propriul său dumnezeu. Instituțiile naționale și internaționale puse în slujba acestei ideologii folosesc toate pârgurile legale, administrative, cultural-educative și mediatice pentru a impune această ideologie care lovește puternic în temelia spirituală și morală a copiilor, a tinerilor, a familiilor și a bisericii. Consecințele sunt devastatoare pentru multe biserici. Pe de o parte, influențați de această ideologie tot mai mulți oameni își aleg orientarea și gruparea religioasă în funcție de preferințele lor, nu în funcție de adevărul revelat al Scripturilor. Hristos cel răstignit nu mai este temelia credinței și închinării ecleziale, ci oamenii aleargă după „lideri populari” și după divertisment religios. Pe de altă parte, sub influența acestei ideologii, predicarea Cuvântului Scripturii, rugăciunea, pocăința, sfințenia, evlavie și mărturia personală au fost înlocuite cu spectacolul religios pe gustul publicului.

- B) Printre cauzele economice care au afectat dinamica bisericilor baptiste putem menționa cele două mari migrații economice. Prima a fost migrația din anii 1950-1970 când colectivizarea forțată și industrializarea megalomaniacă au determinat plecarea în masă a oamenilor de la sat la oraș. Acest exod a lovit puternic viața familiilor și a bisericilor de la sate. În câțiva ani bisericile de la sat au rămas doar cu un număr mic de credincioși în vârstă - fără copii, tineri sau familii tinere. A doua migrație a avut loc după anii 90 când pe fondul crizei economice generată de devalorizarea banilor și de dispariția locurilor de muncă (fabrici, uzine, mine) milioane de români au luat calea străinătății. Printre cei care au plecat au fost și mulți credincioși baptiști, în marea lor majoritate tineri necăsătoriți și familii tinere care au lăsat un loc gol nu doar pe scaune ci și în slujire. Dacă prima migrație a lovit în special bisericile de la sat, a doua migrație a lovit toate bisericile baptiste din România, de la sat și de la oraș. Consecințele acestor migrații se văd atât în scăderea semnificativă a numărului de credincioși în bisericile baptiste din țară, cât și în diminuarea resursei umane pentru slujire. Pe acest fundal, numărul tinerilor care aud și răspund chemării lui Dumnezeu la slujire este tot mai mic de la an la an.
- C) Cauzele demografice le-au urmat pe cele social-politice și economice. Scăderea natalității în zonele rurale din vremea comunistă și scăderea generală a natalității după 1990 a făcut ca România să devină a țară îmbătrânită. Tot mai mulți tineri necăsătoriți și familiile tinere cu copii fie au plecat deja, sau doresc să plece din țară. Inclusiv elevii de liceu și studenții care au rămas în țară sunt tot mai hotărâți să plece. Această imagine demografică a unei țări îmbătrânite se regăsește într-o formă sau alta în fiecare biserică locală. Consecințele îmbătrânirii membrilor bisericii se fac simțite atât în dinamica internă, cât și în sfera proiectelor misionar-evangelistice.
- D) Din punct de vedere cultural, România a trecut brusc de la cenzura comunistă la acceptarea și importul neselectiv al elementelor culturale occidentale. Din nefericire, pe fundalul ideologiei progresiste, românii au preluat în mare parte elementele deșănțate ale spectacolului și comportamentului occidental decadent. Prin urmare, imoralitatea

premaritală sau extramaritală, avortul, divorțul, spectacolul de prost gust, autosuficiența și kitschul, superficialitatea și improvizația ieftină au umplut spațiul mediatic, social și instituțional al României. Acest trend a pătruns repede și în spațiul eclezial. Astfel, declinul moral a afectat viața premaritală și fidelitatea conjugală. Numărul divorțurilor este în creștere. Mai mult, peste noapte spațiul sacru al închinării congregaționale „în duh și în adevăr” înaintea unui Dumnezeu sfânt (Ioan 4:23), a devenit un spațiu al spectacolului religios animat de predicatori circari și de lăutari sau maneliști care se cred „artiști creștini.” Adunările sfinte în bucurie solemnă din ziua Domnului, serviciile divine de logodnă, cununie, binecuvântarea copiilor, botez, înmormântări, seri de tineret, conferințe sau tabere au fost invadate de manifestări lumești. Riscul acestui trend este ca diferența dintre biserică și lume să se tot micșoreze până la dispariție. Din această perspectivă, în loc ca lumea să se convertească, de fapt, biserica devine la fel ca lumea. În cuvintele Mântuitorului: **„sarea și-a pierdut gustul”** (Matei 5:13).

- E) Cauzele spirituale sunt profunde și grele. În sfera spirituală s-a produs înlocuirea credinței și închinării Hristocentrice cu o religie antropocentrică. Hristos cel răstignit nu mai este centrul propovăduirii și închinării congregaționale, ci liderul animator care spune lucruri amuzante (sau penibile) și care creează o atmosferă relaxantă în care nimeni nu mai trăiește durerea pocăinței de păcat, și nimeni nu mai agonizează în lupta până la sânge cu păcatul. Apariția unor grupări „carismatice” sau inclusiviste de tip „harvest”, „vertical”, sau „contemporan”, etc., care au renunțat sau chiar batjocoresc „Calea îngustă” a Scripturii se remarcă tot mai agresiv prin propovăduirea unui Dumnezeu metamorfozat după chipul și asemănarea omului lumesc, care acceptă orice și pe oricine, fără nici un standard al sfințeniei și dreptății divine. Predicarea Cuvântului, postul și rugăciunea, pocăința și credința, ascultarea și sfințirea, decența și reverența au fost batjocorite ca fiind „învechite sau legaliste”, și prin urmare eliminate din închinarea congregațională. Tezaurul imnologic al bisericilor baptiste cu mesaj și melodii care au inspirat credința, perseverența, reverența și bucuria sfântă a mântuirii de-a lungul istoriei, a fost înlocuit cu „albumele” ieftine ale unor „compozitori mediocri” a căror credință, maturitate spirituală, sau pregătire muzicală, sunt nevrednice să fie aduse ca jertfă de închinare pe altarul sfânt. Trebuie subliniat, însă, că preocuparea majoră a noilor „lideri” nu este slava lui Dumnezeu, ci slava lor. În acest sens atragerea cu orice preț a unui număr cât mai mare de participanți, inclusiv prin promovarea unor metode lumești de marketing, reprezintă idealul lor spiritual.

Răspunsul biblic

În fața acestor provocări fiecare biserică baptistă este datoră să aleagă și să ofere soluții. Ce trebuie făcut? Ce se poate face? De unde să ne inspirăm? Ce model să alegem?

Tema Congresului din mai 2023 a fost aleasă tocmai pentru a transmite bisericilor baptiste un mesaj clar și o chemare solemnă la învățăturile și practica apostolică a Bisericii Primare. Nu putem schimba trecutul, nu putem controla vremurile și împrejurările, dar putem schimba modul în care ne raportăm la ele. Ne putem întoarce la izvor. Capul Bisericii a spus: „Voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). Modelul și metoda prin care Hristos Domnul prin Duhul Sfânt a început zidirea Bisericii Lui sunt clar prezentate în

Faptele Apostolilor. Marea Trimitere adresată apostolilor după înviere (Matei 28:18-20) este reînnoită în Fapte 1:8 cu precizarea că propovăduirea Evangheliei până la marginile pământului se va face prin puterea Duhului Sfânt.

În cartea Faptele Apostolilor descoperim cea mai uimitoare creștere a Bisericii. Astfel, în ziua Cincizecimii când s-a coborât Duhul Sfânt și a luat ființă Biserica, predicarea Evangheliei a avut ca rod pocăința și botezul credinței în Isus Hristos ca Mântuitor și Domn a unei mulțimi de aproape 3000 de suflete (Fapte 2:41). Câteva săptămâni mai târziu numărul bărbaților din Biserică a crescut la 5000 (Fapte 4:4), iar câteva luni mai târziu numărul „celor ce credeau, bărbați și femei, se mărea tot mai mult” (Fapte 5:14). Pornind de la faptul că doar după câteva săptămâni numărul bărbaților era de aproape 5000, unii comentatori sunt de părere că numărul total al membrilor bisericii ar fi ajuns în câteva luni la aproximativ 15000 sau 20000. Pe de altă parte, unii pun sub semnul întrebării orice fel de încercare de-a urma modelul și metodele Bisericii Primare pe motiv că bisericile de azi se confruntă cu alte împrejurări față de cele din primul veac. Este adevărat că în forma lor exterioară cauzele care afectează viața bisericii pot fi deosebite astăzi de cele din cartea Faptelor, dar în aspectele esențiale au rămas aceleași: opoziția religioasă, lipsurile materiale, migrația, ideologiile, persecuțiile, presiunea culturii, etc. Dacă așa stau lucrurile, atunci este important să descoperim care au fost elementele esențiale care au dat roadă în maturizarea și în creșterea numerică a Bisericii Primare, pentru a-i urma pilda. În rezumat, răspunsul general poate fi formulat în cuvintele - **„Ei stăruiau ... și Domnul adăuga”** din Faptele Apostolilor 2:42, 47. În forma specifică, însă, în fiecare zi din această săptămână vom analiza câte un domeniu în care Biserica Primară **a stăruit** și, sub călăuzirea și iluminarea Duhului Sfânt, ne vom ruga pentru cercetarea, pocăința și întoarcerea noastră la adevărul Scripturii.

DUMINICĂ – Ei stăruiau în învățătura apostolilor... și Domnul adăuga la numărul lor

Text: Fapte 2:37-47

După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem? ”Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.” Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.

Expresia „învățătura apostolilor” din Fapte 2:42 se referă la învățăturile primite de apostoli direct de la Domnul Isus, completate și clarificate de descoperirea pe care au primit-o apoi de la Duhul Sfânt, conform promisiunii Domnului din Ioan 14:25-26; 16:12-15. Pentru noi, „învățătura apostolilor” se găsește în scrierile revelate ale Noului Testament.

Stăruința sau perseverența în învățătura apostolilor vorbește despre prioritatea, timpul alocat, intensitatea și profunzimea dedicării pentru cunoașterea și aplicarea corectă a Scripturilor. Este limpede că pentru membrii Bisericii Primare dorința și pasiunea de a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu au devenit o îndeletnicire zilnică sub îndrumarea apostolilor care au împlinit porunca Domnului: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19-20).

Expresia „învățătura apostolilor” mai poate avea și sensul de „doctrină apostolică”. Cuvântul „doctrină” se referă la toate învățăturile Sfintelor Scripturi, așa cum le-au primit apostolii de la Domnul când „le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile”, în lumina morții și învierii Lui (Luca 24:45). În acest sens, apostolul Pavel îl încurajează pe Timotei să rămână ferm ancorat în Scripturi datorită faptului că: „Toată Scriptura este însoțită de Dumnezeu ca să învețe, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3:16-17). Doctrina apostolică a oferit atunci Bisericii Primare, și nouă azi, învățături clare cu privire la:

- Existența unui singur Dumnezeu adevărat care ființează veșnic în Trei Persoane – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt;
- Persoana și lucrarea Domnului Isus;
- Persoana și lucrarea Duhului Sfânt;
- Atributele sau însușirile divinității depline a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt;
- Creație – lumile văzute și nevăzute (univers, oameni, îngeri și demoni);
- Providență, miracole și suferință;
- Păcat și mântuire (justificare, sfințire și glorificare);
- Viața creștină în familie (căsătorie, copii, singurătate) și societate (mărturie);
- Păstrarea sfinților în har și perseverența sfinților în har;
- Biserică – închinare, zidire, evanghelizare/misiune și facerea de bine (slujirea diaconală), cârmuire;
- Lucrurile de pe urmă, starea intermediară, revenirea Domnului, judecata de pe urmă, veșnicia - iadul și raiul.

În lumina Cuvântului, Biserica Primară a avut discernământ și putere pentru a identifica și respinge învățăturile false și, în același timp, pentru a rămâne neclintită în „crența care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3). Biserica „zidită pe temelia apostolilor și prorocilor” (Ef. 2:20) este o biserică vie, biruitoare și cu un final glorios (Ef. 5:27).

Exemplul Bisericii din Ierusalim demonstrează faptul că există o relație clară între locul și rolul Cuvântului în biserică și puterea ei spirituală demonstrată prin maturizare, statornicie și creștere numerică. Inspirați de puterea, mărturia și impactul pe care le-a avut învățătura apostolică în Biserica din Ierusalim, credem că vindecarea bisericilor de influențele vremii de acum se poate realiza numai printr-o întoarcere hotărâtă și **stăruitoare la învățătura**

apostolilor. Cuvântul aduce lumină, lucrează la sfințirea Bisericii (Ef.6:17; Evrei 4:12), la desăvârșirea credincioșilor (2 Tim. 3:15-17) și la mântuirea celor pierduți (Fapte 2:37, Romani 10:17).

Biserica din Ierusalim a **stăruit în învățătura apostolilor...** și rezultatul s-a văzut în mântuirea oamenilor – **Domnul adăuga la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.** Noi în ce stăruim? Domnul adaugă acolo unde cei mântuiți Îl onorează prin așezarea Cuvântului la temelia credinței și slujirii lor. Inspirați de modelul și mărturia Bisericii Primare, într-o atitudine de cercetare, pocăință și îndreptare, să venim înaintea Domnului în rugăciune:

- Mulțumire:
 - Pentru că avem învățătura apostolilor – Cuvântul lui Dumnezeu – în limba română;
 - Pentru cei care tipăresc și distribuie Cuvântul lui Dumnezeu;
 - Pentru cei care propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu;
 - Pentru cei care aud, primesc și cred Cuvântul lui Dumnezeu;
- Mijlocire:
 - Pentru cei care aud chemarea la pregătire și predicarea Cuvântului lui Dumnezeu;
 - Pentru cei care se ostenesc pe ogorul Evangheliei;
 - Pentru cei care au obosit sau sunt descurajați în lucrarea de predicare a Cuvântului lui Dumnezeu.
- Cerere:
 - Să ne vedem starea spirituală, să descoperim unde am greșit;
 - Să identificăm lucrurile care au luat locul Scripturii în viețile, familiile și bisericile noastre;
 - Cercetare și pocăință pentru predicatorii și bisericile care au înlocuit **stăruința în învățătura apostolilor** cu glume, distracție, spectacol, sau povestiri lumești;
 - Pocăință și îndreptare pentru cei care s-au îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu;
 - Vremuri de foame și sete după Cuvântul lui Dumnezeu în România;
 - Pentru îndepărtarea oricăror piedici din calea Cuvântului;
 - Pentru hotărâri sfinte cu privire la citirea zilnică a Scripturii;
 - Pentru intervenția supranaturală a lui Dumnezeu spre mântuirea celor din casele noastre, rudeni, vecini, colegi și cunoscuți.

LUNI – Ei stăruiau în legătura frățească... și Domnul adăuga la numărul lor

Text: Fapte 2:41-47.

Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau

multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau* toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau* pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.*

Pentru a înțelege frumusețea și profunzimea acestei discipline spirituale în care a **stăruit** Biserica Primară, trebuie să apelăm la metafora folosită de apostolul Pavel atunci când compară Biserica cu un trup. Hristos este Capul trupului, Duhul Sfânt este viața trupului, iar credincioșii mântuiți și botezați sunt mădulele trupului. În acest trup fiecare mădular pecetluit cu Duhul Sfânt este legat simultan de Capul Bisericii și de celelalte mădule (Ef. 4:16). În trupul Bisericii nu există mădule izolate sau detașate, ci fiecare mădular face parte dintr-un trup unitar: „Căci după cum trupul este unul și are multe mădule și după cum toate mădulele trupului măcar că sunt multe, sunt un singur trup, - tot așa este și Hristos... să nu fie nici o dezbinare în trup, ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele... Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare în parte mădulele lui” (1 Cor. 12:12, 25, 27).

Expresia „ei stăruiau în legătura frățească” vorbește despre dimensiunea relațională, despre importanța legăturii dintre membrii Bisericii. Legătura frățească se manifestă prin faptul că în Biserica din Ierusalim cei credincioși (mădulele) sunt legați unii de alții, nu prin legături lumești, ci prin legături duhovnicești. Mai precis, erau legați prin:

- aceeași învățătură apostolică – un Domn, un Duh, o credință, un botez (Fapte 2:22-41);
- același obiectiv – toți stăruiau pentru aceleași lucruri (Fapte 2:42);
- același loc – toți se adunau în același loc (Fapte 2:44);
- aceleași resurse – în folosul tuturor (împreună - Fapte 2:44);
- aceleași responsabilități – împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia (Fapte 2:45);
- aceeași luptă spirituală – și-au ridicat glasul toți împreună (Fapte 4:24);
- același etos – o inimă și un suflet (Fapte 4:32);
- aceeași misiune – toți vesteau Cuvântul (Fapte 4:31).

Legătura frățească nu este scop în sine, ci un mijloc prin care Biserica își îndeplinește mandatul de a duce Evanghelia până la marginile pământului. De aceea, în Biserica din Ierusalim legătura frățească nu s-a manifestat prin metode care alimentează firea pământească, ci prin resursele cerești specifice poporului lui Dumnezeu în vederea statorniciei celor mântuiți și mântuirea celor pierduți.

Dacă analizăm legătura frățească din perspectiva metaforei „poporul lui Dumnezeu”, atunci înțelegem că prin credința în jertfa Domnului Isus și regenerarea lucrată de Duhul Sfânt a luat naștere o nouă comunitate a credinței, a speranței și a dragostei (1 Cor. 13:13). În această comunitate, cei credincioși se relaționează deosebit unii la alții față de orice altă grupare umană. Dragostea frățească, unitatea de credință și de speranță sunt ancorate în Hristos, Capul Bisericii. Individualismul egoist sau adunăturile în gloată sunt fundamentale înlocuite cu o nouă comunitate în care identitatea personală și comunitară sunt în echilibru. De aceea, în Faptele Apostolilor găsim mereu expresiile „toți” și „fiecare” (Fapte 2:1-3, 2:43-46). În felul acesta, după modelul Sfintei Treimi, în Biserică, unitatea și diversitatea sunt aduse în echilibru: unitatea nu anulează diversitatea și diversitatea nu destramă unitatea.

Cultura postmodernă tot mai ostilă învățaturii apostolice a distrus echilibrul între unitate și diversitate, prin absolutizarea diversității. În numele diversității este demolată unitatea familiei, a bisericii și a societății. Individualismul, egoismul și libertatea fiecăruia de a face doar ceea ce vrea și îi place a transformat omul postmodern într-un individ rupt de comunitate, instabil, și imprevizibil. Duhurile răutății care alimentează mersul lumii acesteia cu orientările ei culturale și tiparele comportamentale caută să pătrundă și în biserică (Ef. 2:1-2). Așa se explică faptul că unii membri ai bisericilor se caracterizează prin nepăsare față de starea spirituală a altora, absenteism la întrunirile bisericii, lipsa dedicării pentru slujire, și în cele din urmă, prin părăsirea Bisericii. Mai mult, influențați de mersul lumii, alții încearcă să promoveze un model de legătură frățească nebiblic – denumit generic „socializare.” În esență, socializarea este antropocentrică și înseamnă folosirea oricăror metode și forme de a face oamenii să se simtă bine împreună. Scopul socializării nu este slava lui Dumnezeu și extinderea Împărăției Lui, ci satisfacerea nevoilor emoționale și relaționale ale oamenilor. La o simplă analiză este limpede că lucrurile în care **stăruie** aceștia sunt radical diferite de cele în care a **stăruit** Biserica Primară.

În fața acestor realități descurajante, exemplul Bisericii din Ierusalim ne așază în față două mari perspective. Prima perspectivă arată spre biruința Bisericii asupra lumii. Cu toate că era într-un oraș mare și avea un număr mare de membri, Biserica din Ierusalim nu a sucombat sub presiunile vremii, ci sub călăuzirea Duhului și ancorată în învățătura apostolică a acordat prioritate, a **stăruit** în lucrurile sfinte care au întărit legătura frățească. Legătura frățească ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu este unul dintre secretele protecției și păstrării credincioșilor în biserică. „Să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:24). Opusul legăturii frățești după modelul biblic este modelul lui Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Geneza 4:9)

A doua perspectivă ne așază față în față cu Biserica din Ierusalim: **„ei stăruiau în legătura frățească... și Domnul adăuga la numărul lor”** pentru a evalua lucrurile în care **stăruim** noi. Cu aceste două perspective, într-o atmosferă de cercetare, pocăință și îndreptare suntem chemați la rugăciune:

- Mulțumire:
 - Pentru frații și surorile cărora le pasă de starea spirituală a celorlalți;
 - Pentru cei care folosesc metode duhovnicești de a-i ține aproape pe cei întorși la Domnul de curând;
 - Pentru cei care au stăruit în părăsirea frățească în împrejurări grele.
 - Pentru cei care se implică în recuperarea celor căzuți.
- Mijlocire:
 - Pentru cei care neglijează legătura frățească;
 - Pentru cei care practică legături păcătoase;
 - Pentru cei nepăsători față de nevoile altora;
 - Pentru salvarea celor gata să cadă și pentru recuperarea celor care au căzut în păcat.
- Cereri:
 - Pentru întărirea legăturii frățești în biserica noastră;

- Pentru dragoste sinceră și curată între membrii bisericii;
- Pentru pocăința și îndreptarea celor nepăsători.

MARȚI – Ei stăruiau în frângerea pâinii... și Domnul adăuga la numărul lor

Text: Fapte 2:42; 1 Cor. 11:23-34.

*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat, și anume că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „**Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.**” Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: „**Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.**” Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El. De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu putini dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă, pentru ca să nu vă adunați spre osândă. Celelalte lucruri le voi rândui când voi veni.*

În Noul Testament sintagma „frângerea pâinii” are două sensuri distincte: primul, face trimitere la celebrarea Cinei Domnului în contextul întregii Biserici, iar al doilea se referă la mesele obișnuite ale credincioșilor, de regulă în case. Când citim în Fapte 2:42 despre stăruința credincioșilor din Ierusalim în „frângerea pâinii” este important să înțelegem care este sensul corect? Deosebirea dintre cele două sensuri este determinată de context. Astfel, contextul oferit de Fapte 20:7, 1 Cor. 10:16-17, și 1 Cor. 11:20 stabilește clar condițiile în care expresia „frângerea pâinii” poartă sensul eclezial al celebrării Cinei Domnului. Pe de altă parte, contextul din Luca 24:35, Fapte 2:46 și 1 Cor. 11:21-22 vorbește despre „frângerea pâinii” în sensul unor mese obișnuite la care participă mai multe persoane. Din scrierile apostolului Pavel rezultă că mesele obișnuite se servesc acasă, iar Cina Domnului se celebrează împreună cu toată Biserica după rânduiala stabilită de Hristos: „Am primit de la Domnul ce v-am învățat...” (1 Cor. 11:23).

Odată clarificată deosebirea dintre mesele obișnuite și Cina Domnului, este clar că „frângerea pâinii” din Fapte 2:42 se referă la celebrarea Cinei Domnului datorită faptului că este așezată în contextul eclezial al doctrinei apostolice, a rugăciunii și legăturii frățești.

Stăruința în frângerea pâinii scoate la lumină aspectele majore ale centralității jertfei lui Isus Hristos în Biserica Primară:

- a) Comemorarea noului legământ – „acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu” (1 Cor. 11:25). Cina Domnului este Cina Noului Legământ. Legământul este un angajament solemn însoțit de promisiuni pecetluite cu jertfă de sânge. Iertarea

păcatelor, nașterea din nou, împăcarea cu Dumnezeu, viața veșnică și binecuvântările Lui sunt oferite omului păcătos în contextul Noului Legământ. Relația cu Dumnezeu presupune intrarea noastră în legământul credinței în jertfa unică, irepetabilă și desăvârșită a Domnului în locul nostru. Credința adevărată este însoțită de faptele credinței și de roada Duhului Sfânt.

- b) Amintirea jertfei Domnului – „să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea” (1 Cor. 11:24). Jertfa Domnului trebuie păstrată mereu vie și proaspătă în viața Bisericii. Dintre toate lucrurile pe care ni Le-a poruncit să le facem, numai celebrarea Cinei cu frângerea pâinii și cu rodul viței turnat în pahar reprezintă comemorarea (pomenirea, amintirea) frângerii trupului și vărsarea sângelui Domnului în jertfa răscumpărătoare.
- c) Proclamarea morții Domnului – „vestiți moartea Domnului” (1 Cor. 11:26). Celebrarea Cinei Domnului nu este un ritual gol de conținut ci un eveniment solemn care transmite mesajul morții Domnului Isus în locul nostru. În atmosfera Cinei ne este așezată înainte realitatea substituirii în moarte: „Pe când eram noi încă fără putere, Hristos la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuți” (Rom. 5:6).
- d) Așteptarea revenirii Domnului – până va veni El (1 Cor. 11:26). Frângerea pâinii ne asigură de certitudinea revenirii Domnului. „Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței până când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26:29). Astfel la Cină înțelegem că trecutul, prezentul și viitorul mântuirii noastre sunt sigure în baza jertfei care stă la baza Noului Legământ. Aici pe pământ, în mijlocul încercărilor și ispitelor, Poporul lui Dumnezeu sărbătorește moartea și învierea Domnului, dar cu perspectiva sărbătorii desăvârșite în Împărăția lui Dumnezeu. La Cina Domnului, Biserica sărbătorește și începutul mântuirii la Cruce și finalitatea glorificării într-un cer nou și un pământ nou. Ancorată în făgăduința glorificării, Biserica înaintea cu privirea spre ținta și desăvârșirea credinței, adică spre Hristos. Drumul acesta începe la Cruce, prin care lumea este răstignită față de credincios, și credinciosul față de lume (Gal. 6:14).
- e) Unitatea bisericii în Hristos în Cina Noului Legământ – „având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (1 Cor. 10:17). Cina Noului Legământ nu este un eveniment individual, ci unul al întregii biserici: „Astfel, frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții” (1 Cor. 11:33). De asemenea, la Cina Noului Legământ suntem în unitate și părtășie cu Domnul. „Uitați-vă la Israelul după trup: cei ce mănâncă jertfele, nu sunt ei în împărtășire cu altarul? Dimpotrivă, eu zic că jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor” (1 Cor. 10:18, 20-21).
- f) Auto-examinare – „fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși” (1 Cor. 11:28). Celebrarea Cinei Domnului „în chip nevrednic” înseamnă desconsiderarea jertfei Domnului Isus, care stă la baza Noului Legământ. „Deosebirea trupului Domnului” înseamnă că oricine participă la Cina Domnului trebuie să facă deosebirea între orice alt fel de masă (mâncare), și pâinea care reprezintă trupul Domnului frânt pe cruce, și sângele Domnului vărsat spre iertarea păcatelor. Orice desconsiderare a Cinei Noului Legământ atrage după sine vinovăția și pedeapsa din partea lui Dumnezeu. Trebuie subliniat că Biserica este adunarea celor sfinți care, cu toate că nu sunt încă desăvârșiți, merg pe urmele lui Hristos în puterea Duhului înspre desăvârșire. Destinația acestui popor este

cerul și de aceea pe cale seamănă tot mai mult cu cerul. Reîntoarcerea la izvor aduce simultan și reîntoarcerea la destinație.

„Frângerea pâinii” în contextul învățaturii apostolice, a legăturii frățești și a rugăciunii, protejează biserica de învățăturile și practicile eretice care vor să transforme Cina Domnului în ritualuri cu puteri magice (administrată înainte de moarte, poliță de asigurare pentru cer), sau într-un eveniment superficial (în grup la iarbă verde, oferită oricui ca un gest de prietenie). Spre deosebire de orice modalitate nebiblică de folosire a Cinei Domnului, Biserica din Ierusalim care stăruie în învățătura apostolilor, în părtășie frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni, este biserica la care Dumnezeu adaugă zilnic pe cei mântuiți (Fapte 2:47). Biserica din Ierusalim nu este preocupată de metode și tehnici umane de creștere, ci este dedicată lucrurilor stabilite de Dumnezeu pentru o viață creștină normală care experimentează creștere.

Ei stăruiau în frângerea pâinii... și Domnul adăuga la numărul lor. Care sunt lucrurile în care stăruim noi? Inspirați de modelul Bisericii din Ierusalim, într-o atitudine de cercetare, pocăință și îndreptare, suntem chemați la rugăciune:

- Mulțumire:
 - Pentru jertfa de ispășire a Domnului Isus;
 - Pentru Noul Legământ;
 - Pentru harul celebrării Cinei Domnului;
 - Pentru cei care celebrează Cina Domnului în curăție și ascultare;
 - Pentru învățătura curată cu privire la Cina Domnului.
- Mijlocire:
 - Pentru toți cei care propovăduiesc Evanghelia curată a morții și învierii Domnului Isus;
 - Pentru protecția bisericilor de învățături false cu privire la Cina Domnului;
 - Pentru cercetarea celor care se apropie în chip nevrednic de trupul și sângele Domnului.
- Cereri:
 - Pentru participarea cu credincioșie la Cina Domnului;
 - Pentru pocăința și îndreptarea celor care nu mai participă la Cina Domnului;
 - Pentru pregătirea fiecăruia în așteptarea venirii Domnului.

MIERCURI – Ei stăruiau în rugăciune... și Domnul adăuga la numărul lor

Text: Fapte 2: 42; 4:23-31.

Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni. După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în

ele! Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: ‘Pentru ce se întărește neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău. Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăznealași întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.’ După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.*

Există două modalități principale de comunicare spirituală a omului credincios cu Dumnezeu. Prima, este prin Cuvântul Scripturii când Dumnezeu vorbește, iar omul ascultă și împlinește. A doua, este prin rugăciune atunci când omul finit vorbește cu Dumnezeul infinit. În rugăciune, omul credincios își îndreaptă întreaga ființă spre cer în adorare pentru a-l aduce lui Dumnezeu laudă, mulțumire, cereri și mijlocire. Rugăciunea este modalitatea prin care omul își recunoaște dependența totală de Dumnezeu în toate lucrurile. Cu toate că rugăciunea poate fi adresată fiecărei Persoane a Sfintei Treimi în parte, în lumina învățăturii apostolice, de cele mai multe ori ea este adresată Tatălui, în Numele Fiului, în puterea și călăuzirea Duhului Sfânt.

Revenind la metafora trupului, putem spune că rugăciunea este modalitatea prin care mădulele umane ale „trupului” se conectează la resursele divine ale Capului. În rugăciune, Biserica este teocentrică, sau Hristocentrică, datorită faptului că puterea mădulelor pentru slujire și mărturie vine din cer. În lumina învățăturii apostolilor, credincioșii știu că rugăciunea fierbinte a celui neprihănit are mare putere (Iacov 5:16). Rugăciunea este forța motrice a bisericii datorită faptului că ea conectează Biserica la sursa puterii supranaturale. Biserica din Ierusalim a practicat rugăciunea și a stăruit în rugăciune atât în forma personală cât și în cea congregațională.

O privire sumară în cartea Faptele Apostolilor ne ajută să descoperim că Biserica s-a rugat:

- pentru călăuzire în decizii (Fapte 1:15-26);
- pentru viața și lucrarea zilnică (Fapte 2:42-47);
- pentru slujire (Fapte 3:1);
- pentru curaj și îndrăzneală în fața amenințărilor (Fapte 4:23-31);
- pentru izbăvire miraculoasă (Fapte 5:17-25);
- pentru a depăși crizele interne (Fapte 6:1-6);
- pentru a sfârși lupta biruitor (Fapte 7:54-60);
- pentru credincioșii din Samaria (Fapte 8:14-17);
- după convertire – Saul din Tars (Fapte 9:11);
- pentru învierea Tabitei (Fapte 9:36-43);
- pentru calea mântuirii - Corneliu (Fapte 10:14);
- pentru călăuzire în fața noilor oportunități - Petru (Fapte 10; 9);
- pentru eliberarea lui Petru (Fapte 12:1-11);
- pentru lucrările bisericii din Antiohia (Fapte 13:1-3, 14:23);
- la convertirea Lidiei (Fapte 16:13);

- în închisoare - Pavel și Sila (Fapte 16:25);
- pentru colaboratori - Pavel (Fapte 20:36, 21:5);
- pentru binecuvântare (Fapte 27:35);
- pentru vindecare (Fapte 28:8).

În baza acestor relatări din Faptele Apostolilor putem afirma că Biserica Primară s-a născut în atmosfera rugăciunii (Fapte 1:14-15, 2:1), a crescut în atmosfera rugăciunii, a slujit, a luptat și a biruit în rugăciune.

Spre deosebire de Biserica Primară, sub influența veacului acesta, multe biserici au transformat rugăciunea într-un ritual sec, sau au abandonat-o aproape total. În primul caz, rugăciunea este un fel de monolog gol, fără nici o legătură cu învățătura apostolilor și călăuzirea Duhului. Sunt rugăciuni lungi, plictisitoare și obositoare, fără nici o legătură cu cerul. Perpetuarea unor asemenea rugăciuni înseamnă de fapt sfidarea lui Dumnezeu pentru a preamări religiozitatea omului. Fariseii din vremea Domnului Isus sunt un exemplu elocvent în acest sens.

Pe de altă parte, sub pretextul că rugăciunile sunt plictisitoare și seci, alte biserici au renunțat aproape total la timpul congregațional de rugăciune. În schimb, au introdus programele muzicale de genul „laudă și închinare” care li se par mult mai atractive și mai antrenante, în special pentru tineri. Trebuie subliniat, însă, că oricât ar fi de plăcute programele muzicale, ele nu pot substitui rugăciunea adevărată a Bisericii. Bătăliile spirituale se câștigă cu post și rugăciune atunci când oamenii credincioși luptă în curăție și sfințire pentru mântuirea altora (Marcu 9:29). În rugăciune Biserica bate la ușa tronului harului lui Dumnezeu și cere ajutor. De aceea, reîntoarcerea la *stăruința* în rugăciune este calea apostolică de a aduce în biserică viață din belșug pentru cei mântuiți, și har de mântuire pentru cei pierduți. Warren Wiersbe a afirmat că rugăciunea este în același timp și termostatul și termometrul bisericii; „temperatura spirituală” merge fie în sus sau în jos, în funcție de modul în care se roagă oamenii lui Dumnezeu.”¹

Credincioșii din Biserica Primară **„stăruiau în... rugăciune... și Domnul adăuga la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”** (Fapte 2:42, 47). În ce stăruim noi? Inspirați de viața de rugăciune a Bisericii din Ierusalim, într-o atmosferă de cercetare, pocăință și îndreptare suntem chemați să venim înaintea Domnului în rugăciune:

- Mulțumire:
 - Pentru oamenii rugăciunii din casele și bisericile noastre;
 - Pentru ușa harului deschisă pentru cei care se roagă;
 - Pentru puterea rugăciunii;
 - Pentru rugăciuni ascultate.
- Mijlocire:
 - Pentru cei care au slăbit sau au abandonat rugăciunea;
 - Pentru însoțirea cu putere a celor care vestesc Evanghelia;
 - Pentru grupurile de rugăciune ale bisericii.

¹Warren W. Wiersbe, *The Bible Exposition Commentary*, Victor Books, Wheaton, IL., 1996, Ac.1:15.

- Cereri:
 - Pentru discernământ în identificarea cauzelor care au slăbit stăruința în rugăciune;
 - Pentru cercetare, pocăință și îndreptarea lucrurilor nepotrivite în viața de rugăciune;
 - Pentru pocăință de păcatul absenței de la timpul de rugăciune;
 - Pentru întărirea credinței și perseverență în rugăciune;
 - Pentru reluarea listelor de rugăciune și a timpului zilnic de rugăciune;
 - Pentru răspuns la rugăciunile bisericii pentru membrii ei și pentru mântuirea celor nemântuiți.

JOI – Ei stăruiau în prezența la adunare... și Domnul adăuga la numărul lor

Text: Fapte 2:44-47, 5:42

Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.

Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.

În Faptele Apostolilor cuvântul „toți” descrie întregul, totalitatea – prezența tuturor la adunarea Bisericii. Expresiile „toți în același loc” (2:1) sau „toți împreună” (2:44) au sens diferit față de „unii” (6:9). Când „toți” este urmat de „fiecare” înseamnă că prezența nu este pasivă, ci activă, fiecare este implicat (Fapte 2:43, 45, 46). Biserica din Ierusalim este caracterizată de cuvintele „toți”, și „fiecare”, adică toți prezenți, toți implicați. Nu lipsește nici unul, nu stă pasiv niciunul.

Sunt prezenți în mod activ toți:

- La rugăciune (1:14, 2:1, 4:24);
- La Cuvânt, la părtășie și la Cina Domnului (2:42);
- În responsabilitățile de zi cu zi (2:44);
- La adunarea de la Templu în pridvorul lui Solomon (2:46);
- La umplerea cu Duhul Sfânt (4:31);
- La răspândirea Evangheliei (4:31).

Pentru membrii Bisericii din Ierusalim participarea la adunările și lucrările ei a fost un mod de viață. Aceasta este viața creștină normală. Când un om se pocăiește de păcatele lui și crede în jertfa Domnului Isus devine un membru al bisericii, sau un mădular al trupului lui Hristos. „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur trup... Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare în parte mădularele lui” (1 Cor. 12:13, 27). Prin analogie, dacă un trup funcționează normal când toate mădularele sunt prezente și sănătoase, atunci și o biserică funcționează normal când toți membrii sunt prezenți și activi conform locului și rolului specific. „Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe”; fiecare mădular este necesar,

dar nici un mădular nu este atot-suficient (1 Cor. 12:14-27). Cu alte cuvinte, fiecare membru al bisericii este necesar, dar nici un membru izolat nu este atot-suficient. Mai mult, nici un membru al bisericii nu poate ajunge la „statura plinătății lui Hristos” de unul singur, prin izolare de biserică (Ef. 4:13).

În biserică învățăm:

- să ne iubim unii pe alții (1 Ioan 4:12);
- să ne îndemnăm unii pe alții (Evrei 3:13);
- să veghem unii asupra altora (Evrei 10:24);
- să ne slujim unii pe alții (Gal. 5:13);
- să ne sfătuim unii pe alții (Rom. 15:14);
- să ne dăm înțâietate – să ne cinstim unii pe alții (Rom. 12:10);
- să fim buni unii cu alții;
- să ne iertăm unii pe alții (Ef. 4:32).

Dacă nu ar fi decât aceste aspecte orizontale, și ar fi suficient să înțelegem că participarea activă la adunările bisericii este esențială pentru sănătatea fiecărui membru în parte, și pentru sănătatea întregii biserici. Dar pe lângă acestea, Sfintele Scripturi prezintă și dimensiunile verticale. Biserica este trupul lui Hristos, este mireasa Lui, este poporul lui Dumnezeu, este Templul lui Dumnezeu. Toate aceste metafore ale Bisericii subliniază faptul că Biserica este a lui Dumnezeu și este chemată să trăiască pentru slava Lui prin împlinirea mandatului încredințat de El: „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care L-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Ef. 3:10-11).

Membrii Bisericii din Ierusalim au fost prezenți cu „toții” la adunările bisericii. Aceasta este viața creștină normală. Nu a fost nevoie să organizeze spectacole, să aibă „invitați celebri”, să organizeze jocuri distractive, să ofere ospete gratuite, să coboare standardele morale, etc., pentru a-i motiva să participe la adunările Bisericii. Dimpotrivă, standardele spirituale înalte și clare ale învățăturii apostolice, legăturii frățești, rugăciunii, frângerii pâinii au stat la baza creșterii spirituale și numerice ale Bisericii. Acest adevăr se vede limpede la finalul capitolului 2 din Fapte, când Luca subliniază că:

- Dumnezeu este slăvit – ei lăudau pe Dumnezeu;
- Mărturia este bună – plăcuți înaintea întregului norod;
- Creștere numerică sănătoasă – Domnul adăuga în fiecare zi la numărul celor mântuiți (2:47).

„Ei stăruiau în prezența la adunare... și Domnul adăuga...” În ce stăruim noi? Inspirați și motivați de exemplul Bisericii din Ierusalim, într-o atmosferă de cercetare, pocăință și îndreptare, suntem chemați să venim înaintea Domnului în rugăciune:

- Mulțumire:
 - Pentru binecuvântarea de a avea biserică locală;
 - Pentru Domnul Isus – Capul Bisericii, și pentru Duhul Sfânt – Călăuzitorul Bisericii;
 - Pentru cei care participă cu credincioșie la adunările bisericii locale;
 - Pentru cei care slujesc cu credincioșie și curăție de inimă;

- Pentru cei care se roagă și dăruiesc pentru lucrările bisericii locale;
 - Pentru cei care aduc pe alții la Hristos.
- Mijlocire:
- Pentru vindecarea celor care au răcit în dragostea lor pentru biserică locală;
 - Pentru recuperarea celor care frecventează rar, sau nu mai vin deloc;
 - Pentru cei care luptă pentru întărirea bisericii locale și pentru înaintarea Evangheliei.
- Cereri:
- Pentru mărturia Bisericii înaintea lumii;
 - Pentru întărirea bisericii locale în Cuvânt și rugăciune;
 - Pentru creșterea numerică și spirituală a bisericii locale;
 - Pentru protecția Bisericii de influențele lumești și atacurile celui rău.

VINERI – Ei stăruiau în curăție morală... și Domnul adăuga la numărul lor

Text: Fapte 5:1-11

Dar un om numit Anania a vândut o moșioară, cu nevastă-sa Safira, și a oprit o parte din preț cu știrea nevestei lui, apoi a adus partea cealaltă și a pus-o la picioarele apostolilor. Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.” Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos și și-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri. Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară și l-au îngropat. Cam după trei ceasuri, a intrat și nevastă-sa, fără să știe ce se întâmplase. Petru i-a zis: „Spune-mi, cu atât ați vândut moșioara?” „Da”, a răspuns ea, „cu atâta.” Atunci, Petru i-a zis: „Cum de v-ați înțeleș între voi să ispitiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor lua și pe tine.” Ea a căzut îndată la picioarele lui și și-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară și au îngropat-o lângă bărbatul ei. O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri.

Curăția sau puritatea Bisericii poate fi definită ca separare de orice doctrină greșită sau comportament neconform cu voia revelată a lui Dumnezeu în Sfintele Scripturi. La o citire superficială a Faptelor Apostolilor, cineva ar putea avea impresia că Biserica Primară a fost alcătuită numai din oameni desăvârșiți. În realitate, așa cum afirmă Ieremia: „Inima omului este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea” (17:9), indiferent dacă vorbim despre oamenii din primul veac sau despre cei din vremea noastră. Luca ilustrează acest adevăr prin exemplul unei familii din Biserica Primară – Anania și Safira, care au vrut să câștige admirația și aprecierea Bisericii printr-un act de generozitate, în timp ce inimile lor erau stăpânite de lăcomie, viclenie și fățarnicie. Impresionați de faptul că în vremea respectivă numele lui Barnaba era pe buzele tuturor pentru faptul că a vândut un ogor și a donat toată suma pentru nevoile celor din biserică (Fapte 4:36-37), Anania și Safira au râvnit și ei după o asemenea reputație. Au vândut și ei un ogor, au ascuns o parte din preț, și au donat banii bisericii ca și când ar fi donat toată suma. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, apostolul Petru detectează atacul

Satanei asupra integrității morale și spirituale a Bisericii și îl confruntă pe Anania cu păcatul minciunii împotriva Duhului Sfânt. Duhul satanic care a distrus mărturia și viața lui Achan (Iosua 7:1), a lui Ghehazi (2 Împ. 5:20-27) și a lui Iuda (Ioan 12:4-6), era pregătit să distrugă acum puritatea morală, puterea spirituală și mărturia Bisericii prin fapta lui Anania și a Safirei (Fapte 5:1-4, 7-8).

Dedicarea pentru păstrarea curăției morale a Bisericii Primare nu s-a limitat doar la identificarea păcatului, ci a mers până la capăt cu măsurile disciplinare. Anania și Safira au fost confrunțați cu păcatul lor, au intrat sub judecata lui Dumnezeu și au căzut morți în fața apostolilor, exact în locul în care au rostit minciuna (Fapte 5:5, 10). A fost oare pedeapsa prea aspră? Unii sunt înclinați să afirme așa ceva. Variantele propuse în vremea de acum merg de la tăcere, la acoperire, la justificare și apărarea celor care se fac vinovați de păcat. După părerile acestora, Petru ar fi trebuit să tacă ținând cont de faptul că Anania și Safira sunt donatori importanți, că se va oferi motiv de bârfă, că familia lor nu vor mai frecventa biserica, că lucrurile vor ajunge în presă, că nimeni nu este fără păcat, că Dumnezeu e mai bun decât oamenii, etc.

Dar Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care l-a călăuzit pe Petru și care a inspirat Scriptura nu validează o asemenea opinie omenească. Mesajul Duhului Sfânt este clar: Biserica nu poate ascunde, tolera sau ignora lucrurile care afectează curăția, integritatea și mărturia ei. Dumnezeu este foc mistuitor, iar Biserica este Templul lui Dumnezeu, Poporul lui Dumnezeu, Familia lui Dumnezeu (Evrei 12:22-29). Ea este sfințită prin jertfa lui Hristos și prin lucrarea Duhului Sfânt. Își îndeplinește menirea doar atunci când perseverează în curăție și sfințenie. În epistolele ecleziale, apostolul Pavel afirmă clar că „aluatul cel vechi”, adică păcatul, trebuie „măturat” - scos afară din Biserică și înlocuit cu „o plămădeală nouă, cu azimele curăției și adevărului” (1 Cor. 5:7-8). Atunci când Biserica stăruie în curăție morală, rezultatul este surprinzător de binefăcător pentru viața Bisericii. Astfel, după ce a fost curățată Biserica de păcatul lăcomiei, vicleniei și fățărniciei s-a instalat o frică sfântă care a cuprins toată adunarea și pe cei care au auzit despre judecata lui Dumnezeu peste Anania și Safira (Fapte 5:11). În această atmosferă, s-a produs o separare clară între biserică și lume: „niciunul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei” (5:12). Pe de altă parte, are loc o manifestare deosebită a puterii spirituale miraculoase a Bisericii în fața mulțimilor (5:12, 15-16) și o creștere impresionantă a numărului de oameni care s-au întors la Domnul: „Numărul celor care credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult” (5:14).

„Ei au stăruit în curăție morală... și Domnul a adăugat la numărul lor.” Noi în ce stăruim? În fața exemplului de curăție morală a Bisericii din Ierusalim, într-o atitudine de cercetare, pocăință și îndreptare, suntem chemați la rugăciune înaintea Domnului:

- Mulțumiri:
 - Pentru Duhul Sfânt care ne aduce discernământ spiritual;
 - Pentru lucrătorii care veghează la curăția morală a bisericii locale;
 - Pentru toți membrii bisericii locale care trăiesc în curăție și ascultare;
 - Pentru cei care s-au întors din lume la Domnul.

- Mijlocire:
 - Pentru cei care se luptă cu armele Duhului pentru curăția morală a bisericii locale;
 - Pentru cei care se implică în disciplinarea și recuperarea celor care au căzut;
 - Pentru frică de Domnul între membrii bisericii locale.
- Cereri:
 - Protecția Bisericii lui Hristos de atacurile celui rău;
 - Pentru cercetarea și pocăința la vreme a celor care sunt atrași în păcat;
 - Pentru umplerea fiecărui membru a bisericii locale cu roada Duhului Sfânt;
 - Pentru identificarea și musturarea celor care atrag membrii bisericii locale în lucruri lumești;
 - Pentru stăruință în curăție morală și pentru mântuirea celor care aud Evanghelia.

SÂMBĂTĂ – Ei stăruiau în respectarea priorităților... și Domnul adăuga la numărul lor

Text: Faptele Apostolilor 6:1-7

În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele. Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.” Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia. I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei. Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință.

Prioritățile sunt acele ființe, evenimente, lucruri sau activități care sunt mai importante decât altele și prin urmare sunt primele de care trebuie să ne ocupăm. Un sistem de priorități ne ajută să facem deosebire între lucrurile importante și cele urgente, între lucrurile bune și foarte bune. Odată stabilit, un sistem de priorități ne ajută la organizarea eficientă a timpului, resurselor și activităților în vederea atingerii scopului.

Creșterea numerică a credincioșilor a confruntat Biserica din Ierusalim cu necesitatea stabilirii priorităților datorită faptului că pe lângă presiunile din afară din partea autorităților, au devenit tot mai presante nevoile interne ale Bisericii. De exemplu, diferențele etnice/culturale între iudeo-creștini și eleno-creștinii ating un punct critic pe fondul împărțirii resurselor materiale (6:1). „Evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele” (Fapte 6:1). Evreii care vorbeau aramaica erau cei care locuiau în Ierusalim și Iudea. Cele două grupări cu toate deosebirile dintre ele, sunt acum în aceeași Biserică și dau naștere la o problemă delicată,

urgentă și gravă: inechitatea împărțirii ajutoarelor pentru femeile văduve pe fondul unor diferențe etno-culturale. Pericolul schismei este iminent, și odată cu schisma, unitatea, puterea și mărturia bisericii sunt amenințate. Într-un asemenea moment de criză, apostolii trebuie să facă față solicitărilor social-administrative, nevoii de păstrare a unității și responsabilității de a predica Evanghelia celor nemântuiți. Timpul, energia și resursele lor sunt limitate. Cum să facă față? Cum să potolească nemulțumirile și cum să rezolve tensiunea dintre acele grupări din biserică?

În această situație, sub călăuzirea Duhului Sfânt, apostolii au enunțat foarte clar atât prioritățile cât și modul de rezolvare a nevoilor bisericii în fața întregii adunări (6:2a). În primul rând apostolii afirmă clar care este prioritatea numărul unu: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu și să slujim la mese” (6:2b). Probabil că au fost așteptări sau chiar solicitări ca apostolii să preia responsabilitatea distribuirii ajutoarelor pentru văduve pentru a rezolva discriminările care au creat criza. Crizele, însă, nu pot și nu trebuie să schimbe prioritățile. Renunțarea la priorități în fața presiunilor înseamnă că ai devenit robul împrejurărilor.

Mandatul pe care l-au primit apostolii din partea Domnului a fost clar – predicarea Evangheliei și nu distribuirea ajutoarelor. Acest mandat stabilește clar prioritățile: „Iar noi **vom stăruî necurmat** în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (Fapte 6:4). În îndeplinirea acestui mandat, apostolii au fost convinși că între Cuvânt și rugăciune există o relație care nu poate fi întreruptă. Rugăciunea conectează viața și lucrarea lor la puterea, înțelepciunea și ajutorul Domnului. Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, nu a opiniilor, sugestiilor sau ideilor umane, este mijlocul ales de Dumnezeu, atât pentru maturizarea credincioșilor, cât și pentru mântuirea celor pierduți: „Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10).

Enunțarea priorităților, însă, nu rezolvă criza împărțirii ajutoarelor. Am putea trage concluzia că apostolii nu au nicio responsabilitate cu privire la buna funcționare a aspectelor administrative ale Bisericii? Nicidecum! Nevoile administrative și materiale ale credincioșilor își au locul și importanța lor. Împărțirea ajutoarelor era o dimensiune importantă a vieții Bisericii, și pe deasupra, o activitate zilnică și istovitoare. Departe de a desconsidera sau neglija această lucrare, sub călăuzirea Duhului Sfânt, apostolii au rânduit o altă categorie de slujitori. „Alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune pe care îi vom pune în slujba aceasta... Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia” (6:5).

Modalitatea alegerii acestor bărbați în slujire demonstrează acceptarea lor de către toată Biserica. „Alegeți dintre voi șapte bărbați” (6:3), iar calitățile stabilite pentru cei care vor îndeplini această lucrare demonstrează importanța ei pentru viața Bisericii:

- mărturie bună – vorbiți de bine (6:3);
- duhovnicești – plini de Duhul Sfânt (6:3);
- înțelepți – plini de înțelepciune (6:3).

De asemenea, instalarea lor în slujire demonstrează solemnitatea consacrării pentru administrarea resurselor de care are nevoie Biserica. Viața internă a bisericii și mărturia ei

În afară sunt puternic influențate de modul în care sunt așezate prioritățile și îndeplinite slujbele. Apostolii și diaconii Bisericii din Ierusalim au înțeles clar specificul chemării, prioritățile lucrării, și unitatea dintre slujitori.

Care este rezultatul faptului că Biserica din Ierusalim a stăruit în respectarea priorităților? „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință” (6:7).

Cu alte cuvinte: **ei stăruiau... și Domnul adăuga la numărul lor.** Care sunt prioritățile în care stăruim noi? Care este rezultatul slujirii noastre? Provocați de înțelepciunea, armonia și perseverența Bisericii din Ierusalim cu privire la priorități, suntem invitați ca într-o atitudine de cercetare, pocăință și îndreptare, să venim înaintea Domnului în rugăciune:

- Mulțumiri:
 - Pentru cei care promovează prioritatea Cuvântului și rugăciunii în biserica locală;
 - Pentru cei care slujesc cu credincioșie și curăție de inimă în lucrările administrative ale bisericii locale;
 - Pentru cei care au apărut biserica locală de priorități greșite;
 - Pentru oamenii duhovnicești care cârmuiesc biserica locală.
- Mijlociri:
 - Pentru protecția slujitorilor care sunt asaltați cu urgențe administrative;
 - Pentru înțelepciune și maturitate spirituală între membrii bisericii locale;
 - Pentru înțelepciune și curăție de inimă a celor care administrează resursele bisericii locale.
- Cereri:
 - Pentru protecția bisericii locale de certuri, partide și dezbinări;
 - Pentru păstrarea priorității propovăduirii Cuvântului și rugăciunii în vederea înaintării Evangheliei;
 - Pentru cercetare, pocăință și îndreptarea tuturor celor care prin viața și comportamentul lor au afectat înaintarea Evangheliei;
 - Pentru întărirea mărturiei bisericii locale în fața oamenilor în vederea atragerii lor la credință.

DUMINICA – Ei stăruiau în propovăduirea Cuvântului... și Domnul adăuga la numărul lor

Text: Fapte 8:4-12

Cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul. Filip s-a coborât în cetatea Samariei și le-a propovăduit pe Hristos. Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit și au văzut semnele pe care le făcea. Căci din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și șchiopi erau tămăduiți. Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta. În cetate era un om numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei. Toți, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte și ziceau: „Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește

mare.” Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui. Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați, cât și femei.

Biserica care crește crede Evanghelia, trăiește Evanghelia și propovăduiește Evanghelia. „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom. 1:16). Vorbind despre Evanghelie, evanghelistul Luca scrie cuvintele pe care le-a adresat Domnul Isus ucenicilor, după înviere: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți, și să se propovăduiască tuturor neamurilor în Numele Lui pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim” (Luca 24:46-47). Înainte de înălțarea la cer, Domnul Isus repetă acest mesaj cu precizarea că mandatul de a duce Evanghelia până la marginile pământului poate fi realizat numai prin lucrarea Duhului Sfânt: „Ci voi veți primi o putere când se va coborî Duhul Sfânt peste voi și Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Trebuie subliniat de la bun început că succesul acestui mandat depinde de împletirea supranaturală a trei mari realități: Evanghelia Domnului Isus, puterea Duhului Sfânt și propovăduirea apostolilor. Creșterea uimitoare a Bisericii din Ierusalim poate fi explicată prin faptul că a înțeles și practicat acest secret. Altfel spus, Biserica din Ierusalim a crezut Evanghelia, a trăit Evanghelia și, în puterea Duhului Sfânt a propovăduit Evanghelia.

Pasiunea pentru propovăduirea Evangheliei iese în evidență în toate împrejurările prin care a trecut Biserica. Astfel, în capitolul 2 când s-a coborât Duhul Sfânt peste urmașii Domnului, toți au ieșit în stradă și într-o manifestare a capacității supranaturale de a vorbi în limbile popoarelor prezente la Ierusalim: au vorbit despre „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” (Fapte 2:4-6, 11).

Apoi, la acuzațiile unor răuvoitori, Petru explică pe baza Scripturilor atât lucrarea Duhului Sfânt, cât și a lui Isus Hristos, pentru mântuirea celor care cred. Apostolii propovăduiesc Evanghelia, și Domnul adaugă 3000 de convertiți la numărul ucenicilor. În capitolul 3, miracolul vindecării ologului este urmat de predica lui Petru în care prezintă Evanghelia - Isus Hristos cel înviat este singurul Mântuitor. Apostolii au propovăduit Evanghelia... și Domnul a adăugat din nou la numărul lor... care ajunge acum la 5000 de bărbați (Fapte 4:4). În capitolul 4 după o noapte petrecută în închisoare, în fața amenințărilor din partea Sanhedrinului, apostolul Petru predică Evanghelia Domnului Isus Hristos – „în nimeni altul nu este mântuire” (Fapte 4:12). Interdicțiile și amenințările autorităților sunt aduse înaintea lui Dumnezeu într-o rugăciune în care membrii Bisericii din Ierusalim cer: „Și acum Doamne, uită-te la amenințările lor și dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala” (Fapte 4:29). Din nou, ei au propovăduit... și Domnul a adăugat: „Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei se mărea tot mai mult” (Fapte 5:14).

În capitolul 5 urmează un nou val de persecuție și închisoare urmat de o eliberare miraculoasă, după care Petru împreună cu ceilalți apostoli predică din nou Evanghelia lui Isus Hristos – Domnul și Mântuitorul. Apoi continuă propovăduirea în fața norodului în Templu în fiecare zi (Fapte 5:41). Și din nou constatăm că ei propovăduiau... și Domnul adăuga la numărul lor: „Cuvântul Domnului se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Fapte 6:7). În capitolele 6 și 7

urmează prigoana împotriva lui Ștefan, predica lui, martirajul și un nou val de persecuție condus de Saul din Tars. Ce face Biserica? Ei propovăduiau... și Domnul adăuga: „Cei ce se împrăștiară (din cauza prigoanei) mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Fapte 8:4). Rezultatul – marea trezire din Samaria – când au crezut Evanghelia propovăduită de Filip, mulți „au fost botezați, atât bărbați, cât și femei” (Fapte 8:12). Capitolul 8 continuă cu Filip care-i predică Evanghelia famenului Etiopian. Și din nou observăm că „ei propovăduiau... și Domnul adăuga.” Rezultatul – famenul crede, este botezat și Evanghelia ajunge în Etiopia.

Acest tipar al perseverenței – al stăruinței – în propovăduirea Evangheliei se continuă pe tot parcursul cărții Faptelor. Saul din Tars se întâlnește cu Domnul pe drumul Damascului, Corneliu și casa lui primesc Evanghelia, Saul din Tars – devenit apostolul Pavel – pornește călătoriile misionare și predică Evanghelia în Asia Mică și Europa. Tiparul „ei propovăduiau... și Domnul adăuga la numărul lor” continuă până la finalul cărții, cu apostolul Pavel întemnițat pentru Evanghelie. Care este rezultatul? „Ei stăruiau ... și Domnul adăuga la numărul lor”: Evanghelia biruie în capitala Imperiului Roman. ”Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă... Primea pe toți cei care veneau să-l vadă, propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și-i învăța pe oameni cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus” (Fapte 28:30-31).

Cartea Faptele Apostolilor surprinde acest tipar: în Ierusalim, în Iudea, în Samaria, în Asia Mică sau în Europa, **bisericile au stăruit... și Domnul a adăugat**. În vremea de acum, multe biserici sunt preocupate să adauge, dar nu mai stăruie în disciplinele spirituale în care a stăruit Biserica Primară. Au înlocuit stăruința sfântă cu metode și mijloace lumești care satisfac firea pământească. Rezultatul este cunoscut: declin spiritual și numeric. Aparente creșteri ale unor grupări nu sunt altceva decât migrația consumatorilor de divertisment religios dintr-o parte în alta.

În fața acestor realități oferite de exemplul Bisericii din Ierusalim și a celorlalte biserici prezentate în Faptele Apostolilor, suntem chemați ca într-o atitudine de cercetare, pocăință și îndreptare, să venim înaintea Domnului în rugăciune:

- Mulțumiri:
 - Pentru Evanghelia Domnului Isus Hristos;
 - Pentru cei care au crezut și au propovăduit Evanghelia de-a lungul istoriei;
 - Pentru cei care au adus Evanghelia în localitatea noastră;
 - Pentru cei care slujesc acum cu Evanghelia.
- Mijlociri:
 - Pentru întărirea și protecția celor care jertfesc pentru înaintarea Evangheliei;
 - Pentru cei care sunt implicați în lucrări misionare, evanghelizare și plantare de biserici locale;
 - Pentru cei care sunt descurajați și au obosit în lucrarea Evangheliei;
 - Pentru statornicia celor care au crezut Evanghelia.
- Cereri:
 - Pentru uși largi pentru vestirea Evangheliei;
 - Pentru îndepărtarea tuturor piedicilor din calea Evangheliei;

- Pentru pasiune în trăirea și răspândirea Evangheliei;
- Pentru școlile care pregătesc slujitorii Evangheliei;
- Pentru un seceriș bogat în mântuirea celor din casele noastre, a cunoscuților noștri, a românilor din țară și diaspora;
- Pentru legarea puterii Satanei și pentru biruința Evangheliei.
- Pentru renunțare la toate metodele nebiblice de a atrage oamenii la credință;
- Pentru slava lui Dumnezeu, singurul care poate adăuga la numărul celor mântuiți.

CONCLUZII

Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am uitat în săptămâna aceasta la Biserica Primară cu scopul de a descoperi secretul creșterii ei miraculoase, a numărului de oameni care au venit la credință și a răspândirii Evangheliei până la marginile Imperiului Roman. Secretul este atât clar cât și convingător: „Ei au stăruit... și Domnul a adăugat.”

De asemenea, în fiecare seară ne-am uitat la noi și la bisericile noastre, și în lumina Scripturii am stat în rugăciune înaintea Domnului într-o atitudine de cercetare, pocăință și îndreptare datorită falimentului nostru în disciplinele spirituale ale învățaturii apostolilor, legăturii frățești, frângerii pâinii, rugăciunii, prezenței la casa Domnului, curăției morale, priorităților biblice și răspândirii Evangheliei.

Am văzut în istoria Bisericii din Ierusalim că atunci când credincioșii stăruie în disciplinele spirituale, Dumnezeu este cel care adaugă la numărul lor pe cei care cred. Biserica din Ierusalim nu a fost preocupată de metode și tehnici umane de creștere, ci a fost dedicată lucrurilor stabilite de Dumnezeu pentru o viață creștină normală, o viață pe care Dumnezeu o binecuvântează. Credem că și în vremea de acum, soluția lui Dumnezeu la criza bisericilor baptiste este aceeași, pentru că El este același, ieri, astăzi și în veac, și Evanghelia este mereu aceeași (Evrei 13:8; Gal. 6:11). Este adevărat că oamenii și împrejurările se schimbă, dar soluția la problemele unei lumi în schimbare vine de la Cel care este neschimbător. El este Cel ce a spus: „Eu voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Mat. 16:18). Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac (Matei 24:35). Și cu ochii îndreptați spre cer, dragi frați și surori, iubite biserici suntem chemați **să stăruim... convinși că și în zilele noastre Domnul va adăuga**, până în ziua revenirii Lui.

După pilda robului bun și harnic suntem chemați să veghem în curăție, să lucrăm cu râvnă și să așteptăm în nădejde venirea Mirelui Bisericii.
„Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20).

Cu aleasă prețuire în Hristos Domnul,

Pastor Paul Negruț, Vicepreședinte cu educația

Pastor Cornel Peleaș, Vicepreședinte cu pastorală

Pastor Teofil Mihoc, Secretar general

Pastor Manoilă Dumitrașcu, Secretar general adjunct

Pastor Mihai Micula, Președinte Comunitatea Bisericilor Baptiste Oradea